

наполовина въ дупката. Савата колѣ-
нички на ржба, хвана вжжето и почна
да го спуска полека. Така влѣзоха и
Диньо и Асенъ. Савата самъ се смѣк-
на, като густна долу и върлиникитѣ. Го-
ре остана само Гуджо, който обикаля-
ше и жално скимтѣше.

Дупката бѣше дълбока два човѣш-
ки боя и долу изведнажъ се разширя-
ваше. Дружината се събра на купъ. Бѣ-
ше тъмно.

Само нѣкъде далечъ отгоре едва
свѣтѣше кжсъ синьо небе.

— Запалете свѣщитѣ! — изкоман-
дува Савата. — Залепете ги сега на
върхъ върлиникитѣ и — подире ми!

Четири жълти пламъчета се издиг-
наха въ мрака и замърдаха. Дружина-
та смълчана пристѣпваше бавно стѣп-
ка по стѣпка. Полека-лека очитѣ имъ
свикнаха съ полумрака и тѣ видѣха, че
се намиратъ въ голѣма подземна пеще-
ра. Встрани бѣха скали, по които съл-
зѣше вода. Камъкътъ — горе и долу
бѣше измитъ и загладенъ на дълги ви-
сулки. Земята отдолу бѣше мека и вла-
жна. Горе не се виждаше нищо, ся-
кашъ бѣше съвсемъ праздно и нѣма-
ше никаква планина надъ главитѣ имъ.
Толкова бѣше тихо, че тѣ чуваха какъ